

מאירי

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת מקץ השכ"א

כששואלים: 'אם היית הולך לאי בודד והיית יכול לקחת רק משהו אחד...' למה אף אחד לא עונה 'סירה' וגומר את הסיפור?...
(מתוך פורום הבדיחות באתר)

פרשה מאירה

לומדים מהעבר

בפרשת השבוע התורה ממשיכה בספור של מכירת יוסף. יוסף פתר לפרעה את החלומות, ופרעה מנה אותו להיות מושל בארץ מצרים ומשנה למלך. אחי יוסף יורדים למצרים כדי לקנות אכל ברעב, ויוסף מזהה אותם והוא מחליט להאשים אותם ברגול. האחים לא הכירו את יוסף ולא זהו אותו.

כאשר האחים שומעים את טענת יוסף על כך שהם מרגלים, הם נזכרים במה שהם עשו במכירת יוסף, ומתחרטים על כך מאוד. ובהמשך, כאשר יוסף דורש להשאיר את בנימין אצלו לאחר שהגביע נמצא אצלו, האחים אינם מסכימים! האחים למדו מהעבר וראו עד כמה רע היה המעשה שהם עשו ביוסף כאשר מכרו אותו לישמעאלים, ועכשו הם לא היו מוכנים לותר על בנימין! הם העדיפו להשאיר אתו ביד, מאשר להשאיר אותו אצל יוסף.

גם אנחנו יכולים ללמד מאחי יוסף, שגם אם עשינו פעם דבר לא נכון כלפי מישהו אחר, אח או חבר, עלינו לחשב על כך ולהשתדל שזה לא יקרה שוב. וככה נוכל תמיד לחזור ולהיות חברים ואוהבים עם כל הסובבים אותנו!

שאלות בפרשה

1. כמה פרות ראה פרעה בחלומות?
2. מי כינה את מי בשם 'נער עברי'?
3. מדוע הפרות נשארו רזות גם אחרי שבלעו את השמנות?
4. כמה מאחי יוסף ירדו למצרים לקנות אוכל, בשתי הפעמים?
5. על מי נאמר 'יוסוב מעליהם ויבר'?
6. למה יעקב הסכים בסוף לשלוח את בנימין?
7. אצל מי נמצא הגביע?
8. מה פרוש המילה 'לשבור' בפרשה?

חידת חדגא: איזה שם של ספר הלכה חשוב לקוח מהפרשה? ואיזה ספר הלכה ידוע נוסף, כתב המחבר של הספר הראשון?

חידת פולקע: 3 שלבים היו בעונש על מציאת הגביע, מהקל אל הכבד (התוכנית המקורית השתנתה). מהן?

שבע הכרות

מצאו 7 הבדלים בין האיורים!

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות!

- למה יש למשפחה גדולה שני מקררים? כדי שיהיה להם מספיק מקום למגנטים...
- מי מחתך אוטובוסים? רב קו...
- עוד מעט הקורונה חוגגת שנה אולי סוף סוף היא תלמד ללכת...

(מתוך פורום הבדיחות באתר)

סמרטוטים יקרים מפז סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

הבית היה ממקום בקצה שכונה של עשירים שחצנים להחריד, שלא יכלו לסבל את השכנים העניים והפשוטים שהגיעו פתאום לגור בבקתה המזנחת שלידם - שזה אומר אנחנו. מאז החיים שלנו הפכו להיות סיוט של ממש. בכל פעם שיצאנו, אני או אמא, ו'העזנו' לעבר ברחוב היקרתי, היו משליכים עלינו סמרטוטים ישנים ורטבים שכבר לא היה להם שמוש בבתי העשירים המפנקים.

כעת קלוד כבר ממש הזיל דמעה. 'תאר לעצמך, אוסקר, מה זה לקבל על הראש קליעה של סמרטוט רטב ומצחין... יש בזה גם בושות, גם לכלוך, גם אי נעימות ואפילו כאב. היינו חוזרים הביתה פגועים עד עמקי נשמתנו, אבל בורה אחרת לא היתה לנו. לא יכלנו להרשות לעצמנו לעבר דירה ולהתרחק מהשכונה האימה הזאת'.

פיו של אוסקר נפער לרוחה. מעולם לא שמע את הספור הנורא הזה, ספור חיייהם של אביו ואמו. קלוד המשיך: 'ואז הגיע השנוי. פתאום החלטתי שבמקום להצטער ולהפגע מהמצב, אהפך אותו לטובתי. החלטתי פשוט ל-א-ס-ף את הסמרטוטים שזרקו עלי השכנים העשירים ולעשות בהם משהו מועיל. היות שהם היו במצב טוב יחסית, כבסתי אותם עד שהם נראו כחדשים. ואז נפל לי הרעיון לפתח חברת נקיון. לא אאריך בפרטים, כי צריך לחזר לעבודה, רק אמר שמאז והלאה ההצלחה האירה לי פנים. בעבודה קשה הגדלתי את החברה עד שהיא הפכה להיות מה שהיא היום, והפל התחיל מכמה סמרטוטים ישנים שזרקו עלי... עכשו תבין למה הם היו חשובים לי כל כך'.

כעת היה תורו של אוסקר להצטער על מעשהו. 'אני ממש מתנצל, אבא. באמת לא ידעתי מכל זה. אולי אלה עכשו למקום שאליו מפנים את האשפה ואחפש את ארגז הסמרטוטים?' הציע. אבל אביו חייך: 'אין צורך, אוסקר'. אוסקר לא הבין. 'למה לא?' שאל. קלוד הסביר: 'הרגע הראיתי לך איך לא צריך להבהל מדברים בלתי נעימים שקורים לנו, אלא צריך לחשב איך להפך אותם לדברים טובים. אז אם קרה לי דבר מצער כמו זריקת הסמרטוטים לפח - עלי לחשב איך מהנזק הזאת אני מתרומם ומתחזק!'

אם היינו מנהלים את חיינו על פי דרכו של קלוד מהספור - מן הסתם לא היה קורה לנו שום דבר לא טוב, כי כל דבר כזה היינו מצליחים למנוף ולהפך לספור של הצלחה והתקדמות.

באדיבות "שלום לעם"

אסף הסמרטוטים של קלוד היה משנה למדי. היו אלה סחבות המיעדות לשטיפת רצפות, שנראו בלזיות וישנות, משמשות וחסרות כל פשר. איש לא ידע על האסף הזה, מלבד בנו יחידו. ולא, קלוד לא היה עני שנוזק לסמרטוטים לצורך כזה או אחר. ממש לא. הוא היה בעליה של חברת כח אדם גדולה, והעסיק תחתיו מאות עובדים בדרגות שונות. לכן לא הבין אוסקר, הבן, מה המיחד בסמרטוטים האלה.

יום אחד הוא החליט לזרק את הארגז הישן והדוהה לפח האשפה הקרוב. 'זה מפריע לי כאן במשרד', חשב לעצמו. אוסקר היה המזכיר האישי של אביו ונהל עמו את החברה. החדרים שלהם היו צמודים זה לזה, ומטבע הדברים נכנס אוסקר מדי פעם למשרדו של אביו. בכל פעם שנחקלו עיניו בארגז הסמרטוטים, עלה מבט של סלידה על פניו. והיום הוא החליט להפטר ממנו.

הסמרטוטים עשו את דרכם אל מכולת האשפה הענקית, ומשם הם נלקחו על ידי עובדי הגבל המסורים אל מקומם המתאים להם... בבקר, כשהגיע קלוד למשרד, שם לב מיד לחסרונו של ארגז הסמרטוטים ופצח בזעקות: 'איפה הארגז שלי? מישו ראה את הארגז שעמד כאן?' והתחיל לחפש בקדחתנות אחר הסמרטוטים אהובי נפשו.

אוסקר, שהגיע כעבר זמן קצר, ראה את אביו מחפש את הארגז והפטיר באגביות: 'אה, הארגז? זרקתי אותו אתמול לפח האשפה... הוא ממש מיותר כאן במשרד. הסמרטוטים האלה אינם מוסיפים לך כבוד ולא כלום, אלא להפך'. כששמע קלוד את הבשורה המרה, הוצפו עיניו בדמעות צער. 'למה עשית את זה? למה לא שאלת אותי קודם?' גער בבנו בעצב.

'אם היית מספר לי למה הוא חשוב לך כל כך, אולי היית נמנע מלזרק אותו', השיב אוסקר. הוא לא שער שהענין יצער את אביו עד כדי בכי. אלו ידע - בודאי לא היה זורק את הסמרטוטים, למרות סלידתו מהם. 'טוב, לפחות עכשו אספר לך את ספורם של הסמרטוטים'.

אוסקר התרוח על כסא המנהלים והקשיב. 'זה היה אחרי החתונה שלנו, פתח אביו בספור חיי. 'גרנו בבית קטן וישן על גבול של שכונה עשירה. לא להורי ולא להוריה של אמא שלך היה כסף מותר, ומלבד סכום קטן שנתנו לנו בשביל ההתחלה, התמודדנו לבד מול כל ההוצאות שפתאום נפלו עלינו מכל כוון. הדירה שבה גרנו היתה מציאה טובה וזולה, ואנחנו שמחנו שלפחות קורת גג יש לנו'.

כאן הצטעפו עיניו של קלוד בלחלוחית קלה של דמעות. 'אבל השמחה שלנו היתה מקדמת מדי... כפי שאמרתי,